

Фестивалске новине

Број 4 • 21.10.2023.год. • Народно позориште Тимочке Крајине - Центар за културу „Зоран Радмиловић“ Зајечар

- „Развојни пут Боре шнајдера“ разгалио зајечарску публику
- Добитник „Зорановог брка“ Ненад Јездић
- Гошћа 32. „Зоранових дана“ Светлана Бојковић, којој је посвећена једна епизода ТВ серијала „Метаморфозе“

32.
ФЕСТИВАЛ
„ДАНИ ЗОРАНА РАДМИЛОВИЋА“
ОД 17. ДО 24. ОКТОБРА 2023.

ARS LONGA, VITA BREVIS

„УМЕТНОСТ ЈЕ ЕСЕНЦИЈА ЛЕПОТЕ КОЈА ОД ЗЛА ТРЕБА ДА НАС БРАНИ“ З.Радмиловић

Није лако Србин бити, мање више све сте ви ово знали и пре него што сте се и родили

У препуној сали зајечарског позоришта, треће фестивалске вечери 32. „Дана Зорана Радмиливића“ публика је уживала је у представи „Развојни пут Боре шнајдера“ у извођењу Југословенског драмског позоришта из Београда. Комад је по тексту једног од најплоднијих српских драмских писаца, Александра Поповића, режирао Егон Савин. Како се чуло на столу критике, ужа специјалност редитеља Егона Савина је да комад који је писан раније помери у правцу нашег времена. И то тако да драма не изгуби квалитете које има захваљујући свом контексту и да ти квалитети резонирају са нашим савременим тренутком.

„Ово је драма плејаде људи, о онима који граде и разграђују, а не о онима који руше. Бора шнајдер је наш далеки рођак и предак, постојао је и постоји данас“ рекао је глумац Ненад Јездић који је по одлуци стручног жирија добио награду Зоранов брк за улогу Боре шнајдера.

„Велики је изазов када се ради Аца Поповић. Има ли шта узбудљивије за глумце са наших простора него да се бавимо менталитетом. Заправо је света дужност глумца да анализира и ради на теми менталитета. Враћам се на то што је писац рекао - мање више све сте то ви ово знали и пре него што сте се родили. Узбудљиво је било радити са редитељем Егоном Савином који нимало није пристрасан иако је са ових простора и он је редитељ коме ја безгранично верујем. Он је један од ретких који умеће позоришно, театарско, зна да развије тако да направи право уметничко дело. Јако је велика та позиција где се налази уметност, али ја верујем у уметност Егона Савина. Врло је упитно да ли смо ми нешто ново донели са овом представом. Ми смо имали утисак да смо се враћали на оно старо. Ово је заправо запис о одрастању, о нашем настајању, запис о менталитету“ казао је Ненад Јездић

на округлом столу критике.

Јездић није крио одушевљење што је опет у Зајечару, за који каже да је његова варош. Иако му није први пут да добије Зоранов брк увек се радује овој награди и каже да му је сваки брк који је до сада добио важан и драгоцен. „Зораново име је велико име, и свака ова награда ме обавезује.“

У овој представи ЈДП-а видели смо људе без морала, без занимања, који кроз политику воде најбољи бизнис. Један од њих је и Пикља, плашљиви гуштер, који се шуња унаоколо и вреба своју прилику. Њега у комаду игра Бранислав Лечић.

„Играм човека који се брзо прилагођава, који воли да на било који начин круни хлеб власти и доживљава политику као професију. То је опет део нашег менталитета и нешто о чему и Аца Поповић говори, када кроз Борин лик каже да се неке ствари већ знају и понављају. Нисмо ми у овом комаду постављали суд некоме, нити је то желео редитељ. Намера нам је била да се позабавимо менталитетом са радошћу. Сви ликови из поставке су заправо неки типови које ми можемо препознати у свакодневном животу, у спектру различитих облика и боја. Тако да је овај комад заправо мало топлије хтео да се позабави овом проблематиком, а не само критички“ испричао је глумац Бранислав Лечић.

Лик Селимира, кога тумачи Ирфан Менсур, је излапео и спор човек који много тога око себе не

види, али још увек препознаје шта јесте, а шта није у његовом интересу.

„Овај комад је неисцрпни бунар и вир нашег опортунизма. Ово је нешто дубоко урезано у наш менталитет иако ми и као народ и као појединци имамо безброј врлина. Многи велики позоришни посленици су нас задњих година напустили. Остао је Егон и још неколико њих, који слуте да ће их једног дана неки Ирфан Менсур помињати. Ја сам Егона замолио да не прави никакав есеј по мом лику, а он ми је као изузетно моћан редитељ изашао у сурет. Мог Селимира из представе, срећао сам у многим људима које сам упознавао током живота, и ја им се дивим што успевају да тако проживе животе. Не знам како они спавају, али ја спавам мирно и спокојно“, рекао је глумац Ирфан Менсур обраћајући се новинарима.

Глумац Небојша Миловановић игра лик Шпире, који је карикатура српског домаћина. Он много виче, одлучно хода, уме и руку да дигне, али добро зна да се власт никад не сме директно напасти.

„Неизмерна ми је радост што сам поново имао прилике да изговарам реченице великог Александра Поповића. Доживљавам их као своје, јер је то нешто што је дубоко у свима нама, што свакодневно изговарамо. Ово је велика литература и драго ми је што нисмо избацили ниједну реченицу. То није било решење у овом случају. Овде је све једноставно и обично“ истакао је глумац Небојша Миловановић.

Осим поменутих глумаца, својом игром, овације у публици су измамили и остали чланови глумачког ансамбла: Радован Вујовић, Огњен Никола Радловић, Бранка Шелић, Тамара Драгичевић, Милица Гојковић, Ђорђе Пантовић, Лазар Ђукић, Раде Стојиљковић, Лука Лопичић, Катарина Рајковић, Анђела Кузмановић, Дуња Антић, Јана Рокић, Лана Вукашиновић.

Драматург представе био је Божо Копривица, костимограф Лана Цвијановић, а сценски говор је урадила Љиљана Мркић Поповић.

Пратећи програм

Метаморфозе – Светлана Бојковић, уметница која влада улогама и сценом

У Позоришном музеју у Зајечару, у оквиру пратећег фестивалског програма, представљен је телевизијски серијал Метаморфозе, ауторке и уреднице редакције за културу и уметност РТС, театролошкиње Оливере Милошевић. Уз ауторку, о серијалу су говорили и Александар Саша Милосављевић, театролог и позоришни критичар и глумица Светлана Цеца Бојковић.

„Када год госпођа Цеца Бојковић дође у Зајечар и на наш фестивал, то је празник за све нас. Она је једина која је добила две главне награде на фестивалу, два бронзана Зорана и после ње то више нико неће моћи. Ми је сматрамо својом, сви је својатамо и још једном кажем празник је за овај град и овај фестивал када је ту Цеца Бојковић“ казао је Владимир Ђуричић, први човек зајечарског театра, поздрављајући Светлану Бојковић и захваљујући јој на још једном доласку у Зајечар.

Пред пуном салом Позоришног музеја Марија Симоновић, историчарка уметности вешто је водила разговор са гостима представљајући не само ТВ серијал Метаморфозе, већ и уметницу Светлану Бојковић којој је једна епизода овог серијала била посвећена. Према речима Марије Симоновић, Метаморфозе су посвећене људима који су обележили српску позоришну сцену, глумцима, редитељима, костимографима, сценографима, ауторима сценске музике, писцима. „Свака емисија посвећена је једном великану српске позоришне сцене који дели у емисији своју животну филозофију, тајне своје професије и свака епизода је обогаћена инсертима из представа које се везују за госте“ појаснила је Марија.

Оливера Милошевић, ауторка овог телевизијског серијала говорила је о идеји снимања серијала.

„Кренула сам од најосновније идеје да широј јавности представим најзначајније драмске уметнике које имамо, али на један другачији начин. Посебно за средине које су ван великог центра. Идеја је била да представим целокупно стваралаштво сваког од њих. Цецу Бојковић публика највише памти по њеним дивним улогама у ТВ серијама, али не зна много тога шта је Цеца још радила, а радила је много тога у позоришту. Конципирала сам емисију да се говори о професији и свака је епизода била мали мастер клас из професије којом се мој саговорник бави, да буде занимљива професионалцима, али и да мало демистификује публици то што они раде. Други правац је био онај којим сам кренула од Фројдове тезе да се човек формира до своје 5. године и да у ствари ако хоћете да спознате уметника и његову уметност важно је да знате каква је то личност и сазнате његов идентитет. Трећи сегмент бавио се темама које се тичу свих нас попут какав је савремени свет у коме живимо, колико се променио и шта у таквом свету значи култура, уметност, позориште. Четврти сегмент који се тиче свих људи, а то је форма слободе, шта значи у овом времену и шта за нас значи срећа. Од Цеце сам научила да ако хоћеш да будеш срећан онда мораш да донесеш ту одлуку и кажеш себи: ја желим да будем срећна, без обзира на околности које свачији живот има“ објаснила је идеју и концепт *Метаморфоза Оливера Милошевић*, додајући да је пуно времена посветила истраживању инсерата, фотографија, снимака, свега што та емисија садржи, а која представља каријеру великих уметника. „За овакав емисије јако важно да имате снимљене представе или инсерте, да поред тог сводеочења и дивне искрености коју је Цеца донела у овом разговору, имате да покажете представе, а тога има у богатом терзору РТС-а што мени много помаже да радим овакве емисије“ рекла је Оливера Милошевић.

Светлана Бојковић захвалила се на срдечној добродошлицы домаћинима и зајечарској публици, а ауторки емисије честитала на серијалу који јој се, како је рекла, као гледаоцу допала. У емисијама су говорили људи, рекла је Цеца Бојковић, који имају шта да кажу и да вас просто напоје једним племенитим садржајем. „Заправо ми сви глумци, па уопште уметници, читав живот на неки начин доживљавамо метаморфозу улазећи у разне стваралачке процесе тако да нисмо исти. Па и сам живот како долази и пролази доноси сазревање, зрело доба, треће доба у коме сам ја сада и то су стварно до краја живота неке метаморфозе“ казала је Цеца Бојковић. На питање да ли јој значи да је

публика уз помоћ једне овакве емисије упозна, чује њену личну причу и на неки начин је одвоји од ликова којима се представљала на малим екранима, Светлана Бојковић је одговорила наводећи пример великог глумца Љубе Тадића.

„Телевизија је тако моћан медиј и масовни јер

улази у свачији дом. Сећам се да је Љуба Тадић који је у позоришту играо Шекспира, Крлежу, у једној хумористичкој сеији играо дечака у неким кратким панталонама и надимак му је био Амазонац. И сад он који је играо толике улоге, играо је и Сократа, остао је у народу Амазонац. То је тако. А ја сам остала Емилија, Антонија“. Говорила је и о позоришту као свом опредељењу. „Моје опредељење суштински је позориште јер то што је позориште мени највише прија. Прво процес рада у позоришту, који је озбиљан и студиозан. Онда када је представа готова и када је ваша улога готова, ако сте је добро направили то је задовољство јер ти имаш комуникацију са живим светом који јесте да ћути, али ви осећате да они са вама заједно дишу. Осетите тај пулс и сваки пут, колико год је представа иста, она никада није иста. У томе је чар те неухватљиве комуникације са живим светом. Кад представа почне то је као кад почне неко музичко дело. Ви се препустите том заједничком доживљају са публиком, без тога се не може замислити театар. Моје прво и основно опредељење је позориште, али све то што сам ја у позоришту стекла, послужило је у занатском смислу и у некаквој лакоћи играња на телевизији. Све вам је тренинг. И музичар мора да вежба, а ми морамо да вежбамо свој организам да стално буде у спремности за акцију. Много сам радила и неке улоге за које ја држим да биле добре, ја памтим, али не могу све да памтим. И када је за Стеријино позорје на коме сам добила награду за животно дело направљена изложба, нисам могла да верујем да сам све то ја. За себе мислим да сам споро сазревала као глумица. Можете да имате таленат, да будете добри, али у моје време је било

и другачије васпитање младих људи, ви немате свест о томе да сте ви добри. Треба вам време и искуство да ви осветите своје могућности. Наш посао је занимљив и мало је ризикантан, јер треба човек да буде здрава и јака личност изван онога што ради, не да би се одржао, него да би напредовао. Ова наша глума за онога ко тиме хоће озбиљно да се бави, један је процес који траје целог живота“ рекла је Светлана Бојковић, делећи са присутнима свој лични доживљај театра.

Александар Саша Милосављевић, тетаролог, оценио је да је начин на који Оливера Милошевић ради Метаморфозе „један врло систематичан начин да кроз питања која ми не видимо, саговорник открива не само како је градио поједине улоге, како је изгледала сарадња са одређеним редитељима, партнерима и партнеркама на сцени, него фино прелази у оно што је глумачка интима, а то је однос према позоришту, према публици, театру као појму и то фамозно питање на крају шта је срећа, зато што позориште за разлику од свих других уметности постоји само у датом тренутку“.

Говорио је такође и о Светлани Бојковић откривајући да је захваљујући представи у којој је играла Цеца одлучио да се бави позориштем. „Имао сам срећу да стасавам као позоришни гледалац од њене улоге ветропирастог девојчурка у Мистер долару, преко кокете из генијалне представе Пучина, једне од превратничких представа у историји нашег позоришта, па до Елизабете од Енглеске где се на сцени појавила једна моструозна жена која је у стању да се крваво обрачуна са својом сестром, а онда у тој тананој, фино нијасираној интерпретацији тог лика који је Цеца играла, одједном осетите једну рањену, суптилну женску душу. Осетите оно што је у позоришту најдрагоценије што глумац може да вам покаже, а то је да ствари никада нису само црне или беле. И када то глумац успе да уради, када то покаже и на тај вас начин уведе у причу онда сте богати“ закључио је Милосављевић.

Незаобилазно је било и питање одбране професије која се, како то каже Светлана Бојковић, брани свуда и на сваком кораку. „Где год осетим да је нешто нападнута ја се потрудим да је одбраним. Али она се брани и сопственим понашањем у јавности. Што је врло важно. Можеш ти бити одличан глумац, одлична глумица, али ти си јавна личност и ти мораш да васпиташ себе, да у свим својим јавним наступима будеш на једном цивилизованом нивоу једног васпитаног грађанина, човека који је стварно културан. Мислим да сам изградњом себе саме заслужила да ме се саслуша када хоћу да

одбраним част своје професије. Наравно, у нашој професији, као и у свакој, нисмо сви исти. Има нас и оваквих и онаквих. Суштина је смисао наше професије и једноставно она мора да се брани свуда и на сваком кораку“ истакла је Светлана Бојковић, која је објаснила и разлику између глумице и уметника. „То зависи од личности, од њене дубине. Од те неге свога духа током живота. Глума је вештина, ако се остане само на вештини онда је то много празније јер уметник има дубљи газ“.

Током готово једносатног разговора, Александар Милосављевић, подсетио је на време када је Светлана Бојковић била председница Удружења драмских уметника Србије и покретања Лудуса, позоришних новина. „Како се борила за „Лудус“, мене уопште није изненадило како је стала пред камион који је ишао тамо да руши Реву. Ова крхка жена која је увек дама, није нимало крхка, нимало наивна и у стању је да јуриша и на камионе и на све неправде, и на све оно што сматра да угрожава глуму, позориште и сценске уметности“ закључио је Милосављевић.

Серијал је иначе сниман у музејима: Народном, Музеју савремене и Музеју примењене уметности и била је то одлична сценографија за ове емисије у шта је могла да се увери и публика у Позоришном музеју у Зајечару које је након разговора погледала емисију Метаморфозе посвећену Светлани Цеци Бојковић.

ПОЗОРИШНА КРИТИКА

Александар Поповић, „Развојни пут Боре شناјдера“, режија Егон Савин, Југословенско драмско позориште, Београд

Све политике су исте и политичари у њима. Себиčnost, похлепа, моћ, безобзирност, бахатост, халапљивост, безосјећајност за другог до себе су карактеристике које Александар Поповић осликава у комедији „Развојни пут Боре شناјдера“ први пут изведене 1976. године. Награђивана драма и Стеријином наградом, као најбоља савремена драма а жири критике деведесетих година проглашава је најбољом српском драмом друге половине двадесетог вијека.

И такав свевремен и данас актуелан текст у рукама редитеља Егона Савина, уз реперезентативну подјелу из ансамбла Југословенског драмског позоришта понудио је ове године сигурно једну од најбољих представа на просторима језика који разумијемо.

Несумњиво велика литература Александра Поповића свевремена, бавећи се карактерима

ликова и међусобним односима, користећи језик као моћно средство комуницирања, стварања, али и разградње међусобних односа нуди нам политичко позориште као и све слабости система који је грађен у заносу велике побједе у рату и већ назначених проблема и великих пукотина које се у другој половини шездесетих година јасно иницирају указујући на стални јаз између владајућег пролетаријата и до краја непоражене буржоазије која ипак, свима на неки начин треба. У тој причи Бора شناјдер схватајући вријеме у коме живи, а желећи да испуни свој сан бољег, љепшег и лагоднијег живота једину озбиљну прилику види у бављењу политиком. Борба и „љубав“ за фотељу је толико подвучена, да Бора شناјдер са лисицама на рукама, кога бриљантно игра Ненад Јездић, одлазећи у затвор љуби своју фотељу, узима је на раме и од ње се не жели одвојити ни тада. Редитељ нам овдје у неколико сцена (када Бора شناјдер бива постављен за предсједника општине, а његов претходник Пикља Ширгић у извођењу одличног Бранислава Лечића не жели да оде из столице првог човјека, тада Бора شناјдер скоком упада у фотељу гдје још сједи претходник) само подвлачи колико је та борба за замишљеним, а иначе нереланим бољим животом опака и јака. И сви ликови иначе, са маргине озбиљних вриједности у скрајнутим дијеловима паланке имају своје жеље и амбиције. Најчешће нереалне и несхваћене. Сан бољег живота који доноси систем сам по себи није реалност која може да опстане и Шпира клонфер једним својим појављивањем у представи као представник приватног сектора-буржоазије, кога полетно и надахнуто игра Небојша Миловановић, разголићује сву трулост система у коме живи и не штедећи ни Централни комитет али ни себе. Систем не подноси критику себе, а Поповић баш то подвлачи. Ирфан Менсур, тумачећи лик „највећег“ политичара „одозго“ Селимира, смиреношћу и погледом, нијемо, ауторитетом функције управља судбинама људи преко моћи и жеља партије, без критерија и потребе да се удуби у проблем који жели да ријеши партија. Моћ и ауторитет власти по хијерархијској вертикали показује сву трагикомедију система који функционише у неким скрајнутим срединама које су важне само за изборе или када се треба обрачунати са буржоаским остацима, тј. са Шпиром клонфером, приватником. Тамара Драгичевић, тумачећи лик Розике, са музиком долази као дама за све, тражећи посао у државној служби поред „свога посла“ доноси нам сву трагику жене са села која се од своје тринаесте године бави најстаријим занатом и то једино и

најбоље зна да ради, али би мало и посла у општини. Бора شناјдер и у тој борби бива губитник, јер свака новотарија у животу га неспремног поремети, а Розика баз скрупула само ради „свој посао“ и са музиком одлази у неки другу средину јер је њој широко поље. Свеприсутни државни чиновник, Витомир Камбусковић, у извођењу Радована Вујовића, је мирођија у свим кадровским комбинацијама, у општини, и од борца за социјалну правду и законитост прелази у еротску фарсу коју карактерно веома добро доноси на сцену.

И та набрајања култних мјеста, пића јела и свега осталог постаје дио представе који је већ виђен од Шекспира наовамо, али употпуњује ту скалу жељених могућности и неостварених снова. Милица Гојковић, као чистачица - дактилографкиња, трудна са ожењеним подофициром, свастика Камбусковића нема никаквих привилегија и у сталним покушајима да се домогне канцеларије и остави метлу, стварила је заиста улогу за памћење. Ипак, постаје неспретни дактилограф младог перспективног омладинца Милоја који и поред тога што потичу са исте улице, као сада напредни члан ЦК и очигледно непоко-лебљиви партиски послушник и судија Бори شناјдеру ставља лисице на руке. Бранка Шелић тумачећи лик Лине и у игри са Јездићем веома успјешно „набацује волеје“ у тој социјалној игри надгорњавања, коју самовољно са оставком напушта. И једина одлази из те баре неподно-шљивих односа и заплета самовољно, добровољно и „на вријеме“. Чистачице, чувари, редари с мјером и са прецизним задацима извршавали су своје обавезе на сцени. Млада кафекуварица Катарина Рајковић својим изласцима на сцену са тацном и кафама, прескачући све прљаве берице у општини гдје се налази као газела надвладава ту климу похлепе и неподношења људи жељни неког лагоднијег живота без знања, професије и икаквог оправдања.

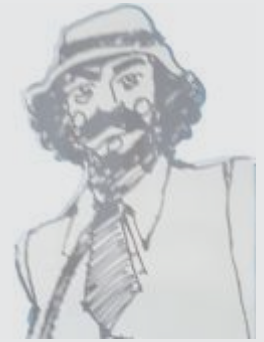
Политика као судбина, жеље људи без морала и занања, опијеност влашћу, прилике у једном друштву - систему, карактери ликова језик, који је само Аце Поповића, режија Савина који можда најбоље ишчитава причу свога пријатеља, подјела која гарантује (мада се ништа у позоришту не може гарантовати) глума која потцртава сву вриједност текста и труда редитеља, који је и сценограф и драматург са Божом Копривицом, те лепршави костими Лане Цвијановић дају овој представи све оно што желимо да видимо у савременом драмском позоришту. Комедију која то јесте.

Ненад Новаковић

Светислава Булета Гонцића

Позориштариије...

Отварајући 32.Фестивал „Дани Зорана Радмиловића“, Светислав Буле Гонцић глумац и директор Народног позоришта у Београду, испричао је анегдоту из Атељеа 212.

„Драго ми је да је вечерас је овде на сцени зајечарског театра и Светозар Цветковић јер нас двојица делимо једно заједничко сећање на Зорана, односно заједничку успомену. Наиме, у једном тренутку смо у Атељеу дошли на идеју да из других представа, комплетно у костимима, упадамо на Радована III,... са више или мање успеха. Тако смо завршивши нашу представу „Мај нејм из Митар“ у подруму одлучили да банемо код Зорана. И банусмо... И то таман на кафану у којој Ташко Начић има оно чувено питање „Шта пију п....?“

Дакле, ушли ми и сели за сто.

Почиње представа.

Зоран улази, види нас, насмеши се онако како само он уме и каже Ташку: „Питај их шта ће да попију“ и изађе.

Ташко приђе и каже „Шта пију п....?“

То је Зоран Радмиловић.“

32. Фестивал „Дани Зорана Радмиловића“, 17-24.10.2023.

Издавач: Народно позориште Тимочке Крајине - Центар за културу „Зоран Радмиловић“ Зајечар • За издавача: Владимир Ђуричић • Редакција: Биљана Глишић, главни и одговорни уредник; Јелена Бујдић Кречковић, Мирјана Петровић Цаца, Сања Петровић, Невена Чолић, Лидија Џунов; Бојан Крстић, фотограф; Никола Дробњаковић, техничка припрема • Штампа: Услужна радња за дизајн и штампу „Simple“ Зајечар • www.zoranradmilovic.rs

СПОНЗОРИ ФЕСТИВАЛА:

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА:

Република Србија
Министарство културе

ГРАД ЗАЈЕЧАР

32.

ФЕСТИВАЛ

„ДАНИ ЗОРАНА РАДМИЛОВИЋА”
ОД 17. ДО 24. ОКТОБРА 2023.

П Р О Г Р А М

ПРЕДФЕСТИВАЛСКО ВЕЧЕ

17. октобар-уторак

19:00 сала позоришта

Књижевно вече академика Душана Ковачевића посвећено педесетогодишњици представе Радован III

ОТВАРАЊЕ ФЕСТИВАЛА

18. октобар-среда

18:00 споменик Зорану Радмиловићу

„Песнички поздрав Зорану Радмиловићу”

20:00 сала позоришта

„(Пра) фауст”

Johan Wolfgang Gete, режија Борис Лијешевић
Београдско драмско позориште, Београд

19. октобар-четвртак

20:00 сала позоришта

„Очеви и оци”

Слободан Селенић, режија Вељко Мићуновић
Народно позориште у Београду, Београд

20. октобар-петак

20:00 сала позоришта

„Развојни пут Боре Шнајдера”

Александар Поповић, режија Егон Савин
Југословенско драмско позориште, Београд

21. октобар-субота

20:00 сала позоришта

„Декамерон”

Ђовани Бокачо, режија Дејан Пројковски
ЈУ Градско позориште Подгорица (Црна Гора) Културни центар Бар – Фестивал Барски љетопис, Бар (Црна Гора) и Народно позориште Ниш (Србија)

22. октобар-недеља

20:00 сала позоришта

„Госпођица”

Иво Андрић, режија Ђурђа Тешић
Народно позориште Републике Српске, Бања Лука (Република Српска)

23. октобар-понедељак

20:00 сала позоришта

„Чиста кућа”

Сара Рул, режија Андреа Пјевећ
Атеље 212, Београд

ЗАТВАРАЊЕ ФЕСТИВАЛА

24. октобар-уторак

20:00 сала позоришта

У част награђених

„Чеховљева соба”, сезона прва

(девет малих прича) према причама Антона Павловича Чехова
режија Никола Завишић

Народно позориште Тимочке Крајине „Зоран Радмиловић” Зајечар